

Proglas o Gorazdovi

Ó Bože, vďaka Ti, že Národ, čo od Počiatku pod Kriváňom hniezdi,
vzals pod svoje krídla a tak Rod náš cestu Svetla si brieždi.
Proroci i vedmy už o novom slovia Nebeskom Raji,
chlebom aj soľou vítajú pocestných v tom slovenskom kraji.

Keď pred vekmi zradil Ťa ľud, čo dals mu písmo hebrejské,
nemáš koho by žezlo prevzal i Kráľovstvo Tvoje Nebeské.
Ľud ten kopil iba hriechu – či zmyť ich všetkých? Už raz prúd Potopy tiekol,
jak bude len Tvoja vôľa, skrze Syna si riekol:

*„Preto hovorím Vám“, zapísané je v Knihe rukou Matúša,
viac už Pán Boh svojej prvo voľby nepokúša.
„Odňaté Vám Božie Kráľovstvo bude a dám ho vybudovať národu“,
čo z môjho Slova započal a „ten prinášať bude úrodu.“!*

Tu Boh zdvihol zraky, ostril v šíri Svet,
či ostal v tej burine rásť ešte dáky Kvet.
Keď už strácal nádej a chystal sivej búrky mračná pohromy,
tu napäl sluchy, bo začul sťa štebot hlások mu vedomý.

Ustal blesky a zahnal chmáry, čo besnú vodu liali,
z výšin Nebies, zo Stolca svojho, zazrel Všetoh – to Slovač videl v diali.
Zočil šíre pastvy, hole, ... tu hľa statný junák i driečne naše žienky,
razom poohrial na Duši, bo v Duchu nadel novej mienky.

U nás Deva ráno rezko nôžky zdvíha, z ľanu šije kroje,
večer Šuhaj plecí štíty, by bránil Rodinu, chytá sa zbroje.
Tu Boh spomäl, čo *„o slovenskom ľudu zapísané jest vo knihách Osudu“,*
tá krása, blaho – Rajom tie končiny i Svetlom raz budú.

Boh očarený umienil si, že pretaví runy našich žrecov a dá nám Písma Božieho
i zaslal do kraja nášho zvestcov z diale – z polostrova gréckeho.
Stovky šli vo voji, na tisíce, vek ten zažil nevídanú výpravu:
Zlato, šperky. Pevci, stráže – povoz tiahol na Nitravu.

No však nad všetky drahé kamene, čo poslovia nám viezli na kolesách:
jednak žezlo – Dvojkříž, ten pred Božím Súdom sťa znamenie zjaví sa na Nebesách.
A pre glagol - Slovo naše - hlaholiku, by zapísať sme mohli slovenčinu,
tú Duch Svätý dal nám skrze Cyrila – muža skutkov, muža činu.

Ten u Boha prosil za nás, tu sú tie slová, píšem s jeho dovolením:
„Až všetkých zhromaždíš v jednomyselnosti, učíš ich Ľudom vyvoleným!“.
Od toho času had nás štípe, jedom našu Silu hatí,
no dobre on zná, že skončila mu doba, Svetlo príde, tma sa navždy stratí!

„Toto je Vašej Zeme slobodný muž“, to zas Metod pri ostatnom dychu riekol,
vidiac už Boha a deje v diali – mrazivý pot mu po čele stiekol.
Muž ten bol semä – kričok, On slovenskú Vieru do Sveta rozniesol,
vetvy Lipy Pravoslávia tak do slovanských kútov zanesol.

Ó Gorazde, Gorazde! Ty slovänský Synu,
čistej Duše odel. V srdci nieto hriechu, nemalš žiadnu vinu.
Ó Gorazde, Gorazde! Ty slovenský Svätče – v ikony Ťa píšu, nuže ver, že
bolo bude treba napísať nám o Tebe ešte dáke verše.

Tu ostalo nám opäť miesto, inej Pravdy niet,
pre Slová poslov, nech letia v šíri Svet:
Slávny bude Národ, čo v ňom Svätý Duch drieme,
slávne bude to Bohom vyvolené Plemä.
A kde tá Otčina, kde Raj ten leží?
Ta, kde slovenská Zem, kde Tatra svoje štítý veží...

Pavol Kleban, 13.10.2013

www.Kleban.sk